

ÚTRAVALÓ

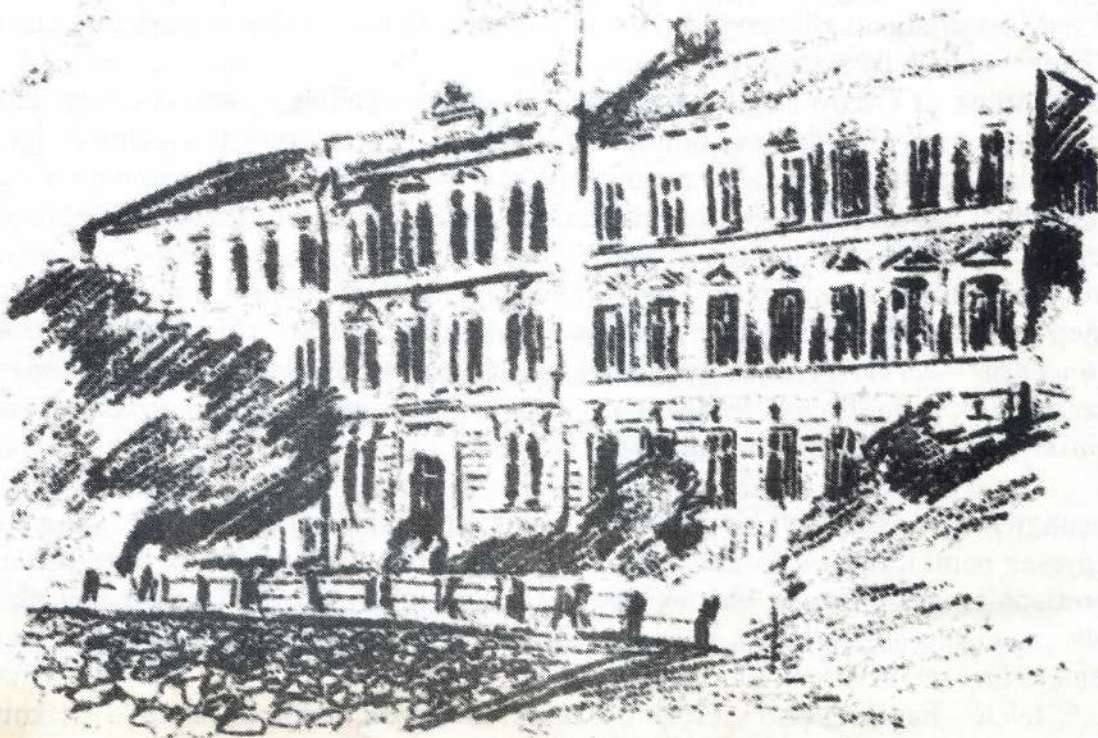
MISKOLCI

REF

LEKTOR

A LÉVAY JÓZSEF
REFORMÁTUS
GIMNÁZIUM ÉS
DIÁKOTTHON
DIÁKLAPJA

ÜNNEPI SZÁM – 2003

„MerjeteK nagyok lenni, ti,
kik valami jobbra vagytok meghíva,
születve, kik egy szebb jövődőnek lehetek Urai.”

(Széchenyi István)

ÚTRAVALÓ

BALLAGÁSI ÜNNEPI BESZÉD

Kossuth utcai református templom

2003. május 10.

Tisztelt Vendégeink! Kedves Szülők, Nagyszülők, Rokonok!
Kedves Tanártársak és Munkatársak! Kedves Ballagó diákjaink!

Nagy esemény a mai nap az életetekben, egyedi, megismételhetetlen, felemelő érzés. Négy vagy hat közösen átélt gimnáziumi év után most ünnepélyesen is kimondjuk azt, hogy egy korszak lezárult az életetekben, de kezdődik egy másik, egy önállóbb és nem kevésbé izgalmas, mint a gimnáziumi évek.

Miért vannak az ünnepek az életünkben? Mitől válik egy esemény jelentőssé? Mitől válik fontossá és ünnepélyessé? Miért érzékenyülünk el egy ünnepi alkalommal, és mennyiben lesz más az életünk egy-egy jelentős esemény után? Egyáltalán kellene-e nekünk az ünnepek, vagy csak arra valók, hogy utána még fáradtabban zökkenjünk vissza életünk mókuskerekébe, a szürke hétköznapiakba? Bizonyára Titeket is foglalkoztatnak ezek a kérdések.

Ha visszatekintünk az Ószövetség korára, akkor először azt kell észrevennünk, hogy Isten Izrael népe életében egyenesen elrendelte az ünnepeket, szinte megparancsolta az ünneplést. Így rendelte el a szombatot, a nyugalom napjának a megünneplését, így rendelte el az Egyiptomból való szabadulás emlékünnepét, amely Jézus Krisztus kereszthalála és feltámadása révén számunkra a feltámadás ünnepe lett.

Miért fontos számunkra az ünneplés? „Megemlékezzél a hetedik napról, a nyugalom napjáról...” Nos, az ünnep egyik fontos rendeltetése **a megemlékezés, a visszatekintés**. *Visszapörgetni az időt, látni magunkat ismét négy – hat évvel ezelőtti kisdiaáknak, majd végigpásztázni azokat a jelentősebb eseményeket amelyeket átéltünk, s rádöbbenni, felfedezni azt, hogy milyen nagy változáson mentünk keresztül. Akkor hát tekintsünk mi is vissza erre az eltelt időszakra!*

Látunk benneteket megszeppent kis diákokként, akik szüleitekkel együtt felvételi vizsgára jöttök a Lévayba. Egyesek némi többlet információval, hiszen testvéreik már ide járnak vagy ide jártak, mások az ismeretlentől megszeppenve. Van, aki egy értékközvetítő közösséget keresett, van, aki csak egy iskolát. A sikeres felvételi után látjuk az éretlen tábort, az első bátortalan ismerkedést, az első tanévnyitó felemelő érzését, és innen már felpörögnek az események.

Tantárgyak, felelés, barátok, első szerelem, sikerek, kudarcok, tanárok, tanárok. Diákotthon, kirándulás, javítóvizsga, izgalom, izgalom. Fakultáció, jutalmak, versenyek, szolgálat. Lámpás, lámpás. Szalagavató, jelvény, szerenád, ballagás, ballagás.

És ha tükör elé álltok, és őszintén szembe néztek önmagatokkal, meglátjátok azt a nagy változást, amelyen keresztül mentetek. Sokatoknak erősebb lett a hite, és lelkiekben fejlődtek. Mások, bár kerestétek az utat, az igazságot és az életet, de még nem találtátok meg. Megint mások, bár lett volna lehetőségetek, de elzárkóztatok mindenfajta komolyabb kérdés elől. Teljesen természetes ifjúkori magatartás. Önállóbbak lettetek, és formálódott az értékrendetek és világlátásotok. Kinek jobban, kinek kevésbé. Valljuk be, még azok is rengeteget változtatok, akik mindent elkövettetek azért, hogy egyáltalán ne változzatok.

Az iskolában és diákotthonban miközben igyekeztünk benneteket nevelni, Ti egymást is nevelté-

tek, sőt sokszor még minket is. Egy közösség tagjai lettetek, barátságok és diákszerelmek köttettek.

És most itt állunk a visszatekintés után, s az ünnep második rendeltetését kell betöltenünk. *A hálaadását, hiszen a visszatekintés sohasem öncélú. Lásd meg, hogy kik azok, akik melletted voltak, akik segítettek, akik szerettek, akik korholtak, ha megérdemelted –és lehet, hogy akkor is, ha nem-, akik imádkoztak érted, akik hadakoztak veled, hogy ember légy. És lásd meg, hogy Isten, ha nem is mindig érezted, veled volt!*

Így köszönjétek meg szüleiteknek, nagyszüleiteknek, családotoknak a gondoskodást azt, hogy mellettek voltatok! Köszönjétek meg osztályfőnökeitek fáradozását, azt a gondoskodást, szeretetet, amit rajtuk keresztül kaptatok! Köszönjétek meg tanáraitoknak az egyeseket, ketteseket, hármasokat, négyeseket, ötösöket, a tanácsokat, a felkészítést, és nézzétek el nekünk, ha nem mindenben tudtunk példák lenni számotokra!

Végigtekintve a ballagási meghívón szabadjon utalnom az általatok választott idézetekből egy-egy gondolatra. A négy különböző idézet mindegyikének igei üzenete is van. Engedjétek meg, hogy én is hozzátegyek egy-egy gondolatot:

12.A „Mindennap elmúlik valami, amiért az ember szomorkodik,
de mindennap születik valami, amiért érdemes élni.”

(Herakleitosz)

Legyetek optimisták, derűsek, és tetre készek az életben! Éreztétek meg azt, hogy Isten benneteket is fel kíván használni abban, hogy minden nap szülessen valami, amiért érdemes élni!

A 12.B-sek idézetében a barátság kötelékének erős voltáról van szó.

„Nincs szebb kora az emberiségnek, mint az első ifjúság éveit.

Azok a láncok, amelyek akkor köttettek, nem szakadnak el örökké, mert nem

a világban kerestük meg akkor a barátokat, hanem a barátainkban leltük fel az egész világot.”

(Kölcsey Ferenc)

Ennél csak egy erősebb kötél van, amit a Biblia így említ: hármassal kötél, mert az emberi kapcsolataink meglazulhatnak, elszakadhatnak, de megtartó lehet az a szeretet, amit Jézus Krisztus tud munkálni kapcsolatainkban.

12.C. „Ami megtörtént nem ismétlődik meg soha, de az emlékek formálnak
minket, ránk vannak írva.”

(Nils Aslak Valkeapää)

Nemcsak az emlékek formálnak bennünket, hanem Isten is, ha akarjuk, ha nem. És ha megérezzük ennek a nagyszerű voltát, akkor, nemcsak engedjük azt, hogy Ő formálja az életünket, de kérni is fogjuk. Boldogok vagytok, akik kéritek és engeditek azt, hogy Isten vezessen benneteket.

12.D osztály nemhiába természettudományos érdeklődésű, a választott idézet is mély természettudományos igazságokat tartalmaz.

„Egy homokszemben lásd meg a világot,
Egy vadvirágban a fénylő eget,
Egy órában az örökkévalóságot,
S tartsd tenyeredben a végtelent.”

(William Blake)

Járjatok nyitott szemmel a világban, lássátok meg a vadvirágban a fénylő eget, és abban, amit Isten ma üzen nekünk, lássuk meg az örökélet reménységét!

A hálaadás végeztével az előrettekintés marad hátra, így töltjük be az ünneplés harmadik rendeltetését: *áldáskérés életetek következő szakaszára.*

Kívánunk nektek könnyű magyar és matematika tételeket hétfőn és kedden, sikeres szóbeli érettségit és a felvételizőknek sikeres felvételit.

Azt kívánjuk Nektek, kedves tanítványaink, kedves fiatalok az ismert ifjúsági ének szavaival:

„Legyen áldás az úton, amit ma kezdesz el...”, és legyen őriződ az, aki csendesen kíséri majd a lépteiteket, és akihez lehet fordulni a nehézségek, kudarcok közepette, és biztos lehetsz benne, hogy megsegít.

KEDVES BÚCSÚZÓ DIÁKTÁRSAIM!

Nehéz szavakat találni most, a búcsú pillanatában, hiszen több éven át természetes volt, hogy együtt voltunk, hogy felnézhattünk rátok. Amikor idejöttünk, ti adtatok bátorítást az előttünk álló nehézségek, megpróbáltatások leküzdéséhez. A jövő héttől azonban már üresek lesznek a ti osztálytermeitek. Most nekünk kell bátorítanunk benneteket. A kapu nyitva áll előttetek, még egy utolsó ölelés, egy bátorító kézszorítás, egy fájó könnycsepp, s mindnyájan a magatok elé kitűzött cél felé haladtok tovább. Bizonyára az öröm és hálaadás mellett van most bennetek egy kis félelem is. Félelem az érettségitől, a felvételitől, az ismeretlentől, a megpróbáltatásokat tartogató jövőtől. Az itt szerzett „tudományok”, ismeretek egy része idővel megfakul. De kaptatok valami „többet”, mely mindig megáll, amely erőt ad nektek ha elfáradtok, amely majd támogat, megsegít és lélekben erősíteni fog benneteket. Hiszem, hogy az együtt töltött évek, igehirdetések, csendesnapok, hittanórák erőt, tartást adtak. A hétköznapi nehézségeiben, az élet útvesztőiben, a nagy kérdésekben Isten továbbra is utat mutat számotokra. Pál apostol a galatabeliekhez írott levelében írja: „Ki mint vet, úgy arat!” Már ebben a pár évben is sokan sokfélét vetettetek, példát mutattatok, amely néha jó, néha rossz volt. Akarva- akaratlanul mégis mindig valahol az idősebbek a példaképek, s nekünk is azok voltatok. Többen végeztetek szolgálatot a Lámpás csoportban, az osztályközösségekben mint presbiterek. Szolgáltatok gyülekezetekben, és volt aki a felnőtté válásban mutatott példát. Szeretnénk nektek mindezen segítségeket megköszönni és követendő példaként megőrizni.

REFLEKTOR

Kedves 12.a, 12.b, 12.c, 12.d! E mai búcsú nem kell, hogy végleges legyen. Szívesen vár az alma mater vissza benneteket bármikor, s úgy gyertek, mintha haza jönnétek! Végezetül ballagó tarisznyátokkal együtt vigyétek magatokkal szívetekben az Úr ígését, Észaiás könyvének 41. részéből a 10. verset:

*„Ne félj, mert Én veled vagyok,
ne csüggedj, mert Én vagyok
Istened. Megerősítelek, sőt
megsegítelek, és igazságom
jobbjaival támogatlak.”*

ISTEN ÁLDJON BENNETEKET!

Az alsóbb évfolyamok nevében búcsúzott: **Jobbágy Éva**

„Dicsérjük a múltat, de a jelenben kell élnünk!”

/Ovidius/

TISZTELT IGAZGATÓ ÚR; TANÁRAINK, KEDVES DIÁKTÁRSAK!

Mögöttünk van 4, illetve 6 év. A történelem egészéhez képest csak rövid idő, de még egy ember életéhez képest is. Nekünk mégis igen jelentős volt. Gyerekként érkeztünk ide, s időközben felnőtünk. Ez a pillanat az, amikor megállunk, s visszanezünk. Vajon mi jut eszünkbe? Lehet, hogy kellemtelen emlékek is felbukkannak, de mindenkiben egy-egy felejthetetlen pillanat képe is felvillan: éretlen tábor, ismerkedés egymással és a tanárokkal. Tanórákon a tanárok „aranyköpései”, táborok, osztálykirándulások, szerenád. Barátságok. Szerelmek. Beszélgettünk szünetben és órákon, ismerkedtünk. Játszottunk, sportoltunk, szomorkodtunk, nevettünk. Egymásra mosolyogtunk, mert csak erre futotta két óra között, vagy hosszas beszélgetésekben váltottuk meg a világot. Jó volt veletek! A 12-B-sek által választott Kölcsey idézettel vegyünk búcsút egymástól és itt maradó fiatalabb testvéreinktől, barátainktól:

*„Nincs szebb kora az emberiségnek,
mint a kora ifjúság évei. Azok a láncok,
amelyek akkor köttetnek, nem szakadnak el
örökké, mert nem a világban kerestük még
akkor a barátokat, hanem a barátainkban leltük fel az egész világot.”*

/ Kölcsey Ferenc /

Tanáraink ebből annyit láttak, hogy már megint nem készült, már megint nem tanult, órán nem csinál semmit. Bámul ki meredten az ablakon. „Mi lesz így belőletek?”- tették fel nap mint nap a kérdést.

Kedves Tanáraink! A történelem azt mutatja, hogy mi és szüleink, néha még tanáraink is – embe-

REFLEKTOR

rek vagyunk, a történelmi eseményekből mit sem tanulunk. Minden generációnak fájdalmasan kell megtapasztalnia – és ugyanúgy minden embernek is -, hogy milyen rossz, ha az ujját megégeti, hogy a szülők, tanárok ezt már tudták, óvtak is tőle minket, de nem tartottak vissza a jó szándékú tanácsok. Ismételten felkínálták a tapasztalat tiszta tudásának serlegét, de mi ezt sokszor visszautasítottuk, magunk akartunk sok mindent kipróbálni. Bosszankodtak is ezért eleget. De ez így van jól. A lazaság, a látszólagos nemtörődömség a fiatalok kiváltsága. „*Az ifjúság szereti manapság a luxust. Rossz a modora, megveti a tekintélyt, nem ismer tiszteletet az öregekkel szemben és fecseg, amikor dolgoznia kellene. Visszabeszélnék szüleiknek, hencegnek a társaságban, felfalják az asztalnál az édességet, keresztberakják lábukat, tirannizálják hozzátartozóikat*” – írta Szókratész még a Krisztus előtti időkben (Kr.e. 470-399) Ez azóta sem változott.

Köszönjük, hogy megfelelő bölcsességgel és türelemmel viseltek ezért minket. Milyen gyerekek volnánk, ha engednénk, hogy aggodalmaskodóvá tegyenek minket tanáraink és szüleink az étellel szemben? „*Ne aggodalmaskodjál*” – mondja az ige (Máté 6.25). Lehet, hogy mégis komolyan vettük és vesszük a Bibliának ezeket a szavait? De ha nem vennénk komolyan, hogyan mernénk elindulni azon az úton, amit Isten kijelölt számunkra? Most itt az alkalom, hogy megköszönjük azt az odaadó figyelmet, sok-sok munkával eltöltött órát, a tartalmas beszélgetéseket, korholást, biztatást!

Ha valamikor szükségünk volt erre az ígére, akkor most itt, ebben az órában, ezekben a napokban még inkább szükségünk van rá. Vannak elképzeléseink, terveink, de kétségeink is. Jó, hogy kaptunk a Lévy-tól olyan biztatást, amit magunkkal vihetünk.

KÖSZÖNJÜK!
ÁLDÁS, BÉKESÉG

Miskolc, 2003. május 10.

Dóka Zsuzsanna
12. D osztályos tanuló

ÚTRAVALÓ GONDOLATOK A 12. A OSZTÁLYNAK

A ballagási meghívótokba választott Herakleitosz idézet úgy kezdődik, hogy: „Mindennap elmúlik valami, amiért az ember szomorkodik...”

Valóban, a mai nappal lezárult az életetek egyik fontos és meghatározó szakasza, elhangzott az utolsó tanítási órára hívó csengőszó, és valamennyiőtök szemében meghatottságot és szomorúságot látok. Én magam is nehezen találok a szavakat, a tőlem megszokott és általatok el is várt határozottságomnak most nyoma sincsen. Napok óta azon gondolkodom, hogy mit mondjak Nektek az utolsó osztályfőnöki órán, (talán egy picit kiestem a gyakorlatból, hiszen ebben az évben gyakran töri órát tartottam helyette) szeretnék valami nagyon rendhagyóval és eredetivel előrukkolni, de ahogy az jut eszembe, hogy itt a vége, elmentek és el kell engednem a kezeteiket, azonnal elkezdenek a könnyeim potyogni és lóttak a racionális gondolkodásnak. Majd néhány pillanat múlva eszembe jut a választott idézet következő két sora:

„de mindennap születik valami,
amiért érdemes élni.”

Erre gondolva ismét megnyugszom, hiszen pontosan tudom, hogy Herakleitosz hatalmas igazságot fogalmazott meg, és én tanúja lehetek a felnőtt életetek születésének, ami tele lesz gyönyörű pillanatokkal és embert próbáló küzdelmekkel. Teljes nyugalommal engedlek el Benneteket, mert tudom, hogy mindenki meg fogja állni a helyét, és kisebb- nagyobb kitérőkkel rá fog találni arra a helyes útra, amit számára az Isten kijelölt.

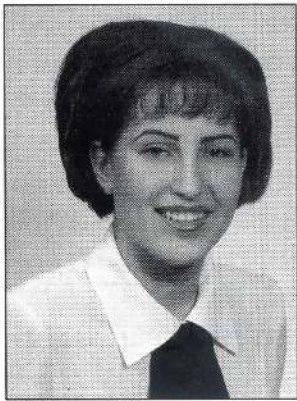
Az utolsó osztályfőnöki óra az emlékezésé kellene, hogy legyen, és valóban számos, csodálatos, boldog, szomorú és nehéz pillanatot tudnék felidézni Veletek kapcsolatban az együtt töltött négy évből, de engedjétek meg, hogy a számomra legkedvesebbet meséljem most el Nektek: 1999 decemberének közepén egyik nap igazgató úr azt kérte tőlem, hogy keressem fel az irodájában, mert szeretne velem néhány szót váltani. Ekkor tudtam meg, hogy azonnali hatállyal én lettem kinevezve a 9.A osztályfőnökévé. Leírhatatlan boldogságot éreztem attól, hogy lesz egy kicsi közösség, ami szorosan hozzám fog tartozni, bár tudtam, hogy nem lesz könnyű közel kerülni hozzátok és megszerezni a bizalmatokat. Az igazgató úrral folytatott beszélgetés után azonnal az osztálytermetekbe mentem, hiszen az állt az órarendben, hogy osztályfőnöki órátok következnek. Nagyon felemelő volt a fogadtatás, közöltétek velem, hogy ti már korábban tudtátok, hogy így lesz, és azonnal megígértétek velem, hogy elkísérlek Benneteket teljesen az „út végéig.” Betartottam a Nektek tett ígéreteimet.

Az elmúlt négy évben szerves részei lettek az életemnek, úgy érzem, elfogadtátok a gyakran nyers, szókimondó de mindig őszinte véleményemet, a néha túl heves kirohanásaimat, amit aztán gyors „békülés” követett, mellettem álltatok életem boldog és viszontagságos pillanataiban is. Én mindeközben növekvő örömmel szemléltem egyre javuló tanulmányi eredményeiteket, de ami ennél is boldogabbá tett, az a bizalom és egyre nagyobb nyitottság volt, ami felém sugárzott. Hálát adok Istennek, és köszönöm Nektek, amiért egy ilyen osztály lett a tanári pályám legelső osztálya.

Végezetül mit is kívánjak Nektek? Legyen nagyon boldog az életetek, sikeres a pályafutásotok. Isten segítségével legyen erőtök mindig felismerni a helyes utat és kimondani azt, ha tévedtetek. Álljon mindig mellettetek egy szerető család és néhány igazi és önzetlen jóbarát! Legyetek minden helyzetben erősek, kitartóak és bizakodók..., és ne felejtsetek el meríteni soha az elmúlt hat évből!

El nem múló szeretettel:

Barócsi Angéla
osztályfőnök

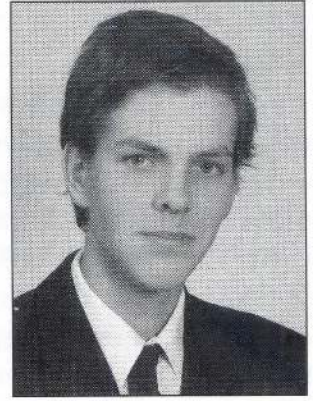
Bodnár Eszter

Csábrági Zsanett

Erben Miklós

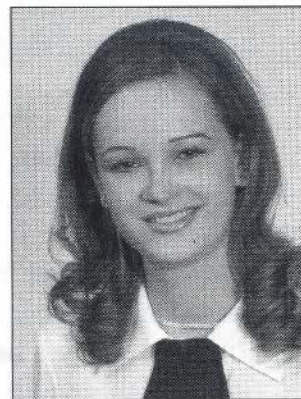

Fülöp Gábor

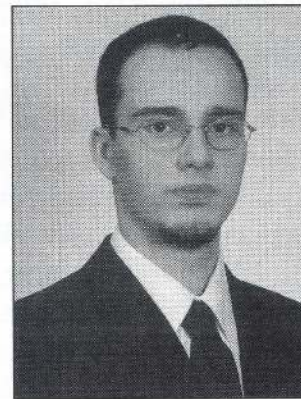
12. A

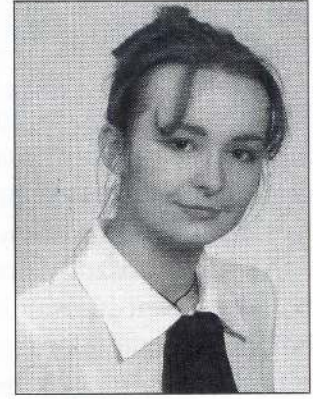
Gadó Orsolya

Gréczy Renáta

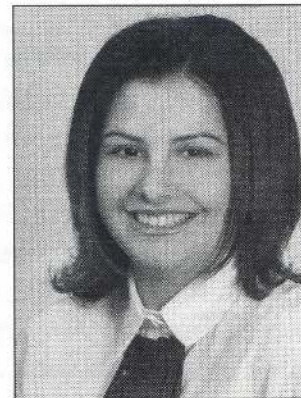
Hubert Balázs

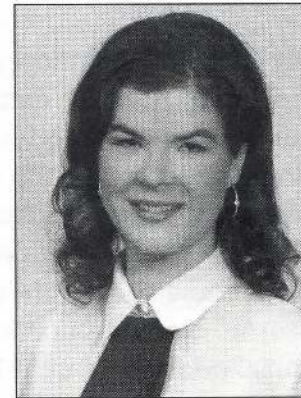
Jónyer Rita

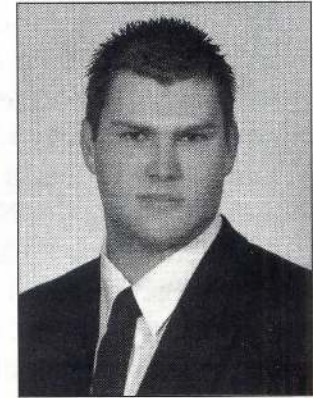
Kelemen Zsolt

Kosztelnik Tekla

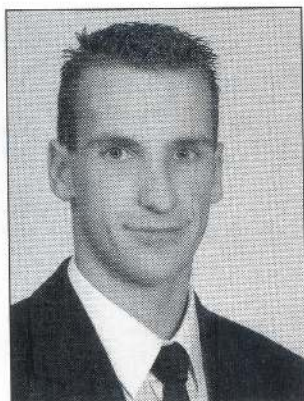
Kovács Eszter

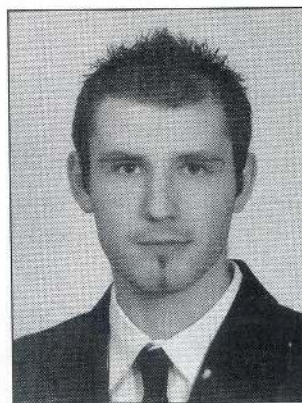
*Lengyel Róbert
János*

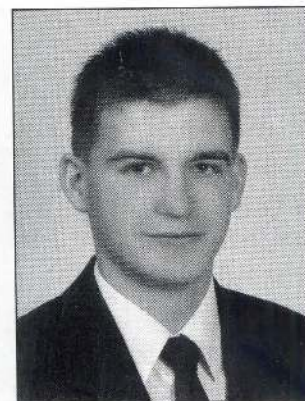
Lénárt Bernadett

Mihály Krisztián

Olajos Sándor

Pintér Gábor

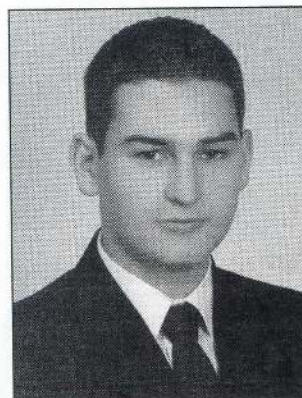

Siroki Gabriella

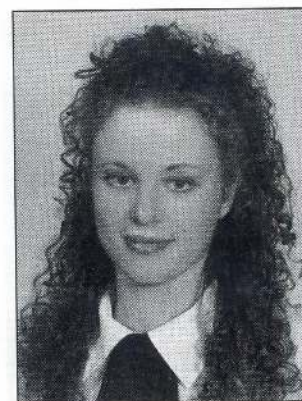
Osztályfőnök: Barócsi Angéla

*Szállási Boglárka
Orsolya*

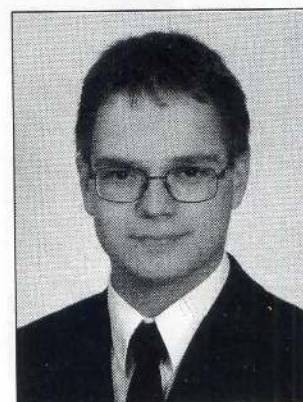
Szegedi István

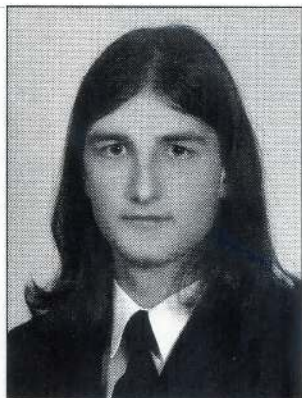
*Tass Alexandra
Anna*

Timkó Noémi

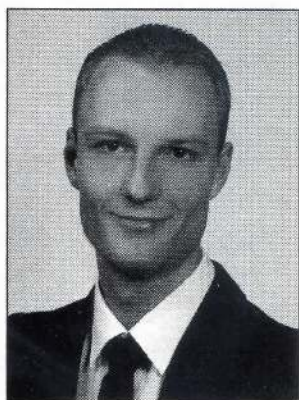
*Tolnai Péter
Zoltán*

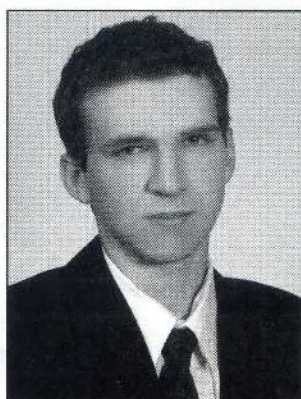
Torma Béla

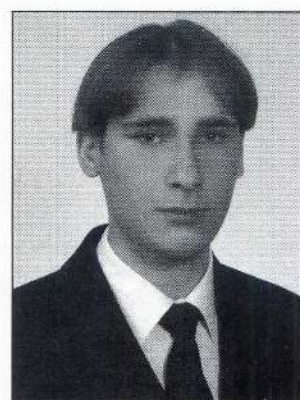
Tóth Boglárka

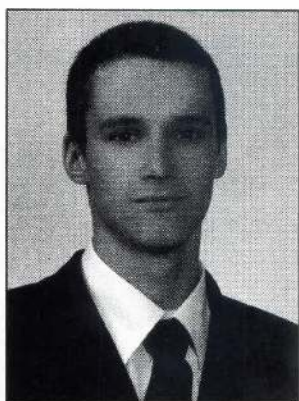
Tóth Gábor

Tóth Zoltán

*Ujvári Sándor
Csaba*

*Varga Gergely
István*

*Zoltay Nikolett
Éva*

BÚCSÚ A 12. B OSZTÁLYTÓL

Nem szeretek búcsúzkodni. Nem is tudok, pedig sokszor muszáj. Nehéz elkerülni ilyenkor a közhelyeket.

Hat évet töltöttünk együtt, kölcsönösen csiszoltunk egymást, és ez a súrlódás időnként sebeket is ejtett, bár a formáló ereje miatt ezekre már nem is emlékszem. Kezdő osztályfőnökként bedobtak a mélyvízbe, és az első két évben néha úgy éreztem, belefulladás a tengernyi gondba. A nehézségek ellenére úgy gondolom, ezek a próbák erősítettek meg igazán, segítettek abban, hogy a problémák előtt ne elmeneküljek, hanem oldjam meg őket. Ehhez a legtöbb erőt az osztályom, a diákok szeretete adta. Mellettem voltak a nehézségeimben is, mindig számíthattam rájuk. Talán ennek az is az oka, hogy együtt nőttünk fel, ők férfivá, nővé, én osztályfőnökké. Ennek a fejlődésnek végig a mottója a Szeretet himnusza volt (1Kor.13), melyet az utolsó osztályfőnöki órán 28 felé darabolva olvastuk fel. Minden sorának van jelentése, mely egyéni üzenetet hordozhat, de akkor mond igazán sokat, ha a részekből egészet alkotunk.

Most a rám eső darabkával szeretnék búcsúzni Tőletek:

„Törekedjete a szeretetre!”

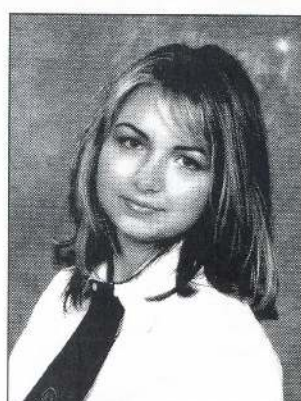
Taskó Márta
a 12.B osztályfőnöke

Bak Ágnes

Bodnár Barbara

Boros Erika

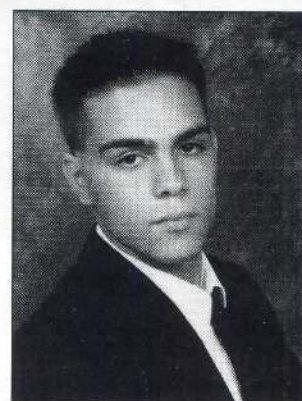

Csányi Erika

Demeter Zsuzsanna

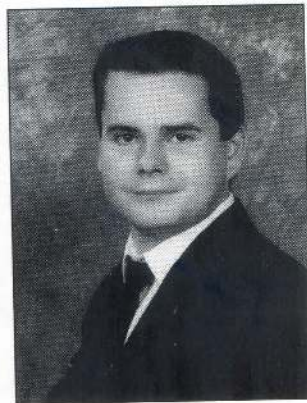
12. B

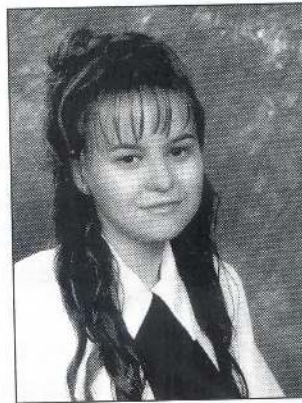
Faragó Péter

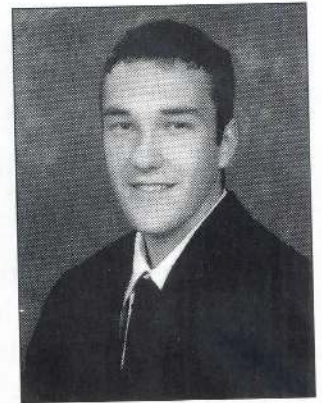
Gogolya Nikolett

Grizák Gyula

Hegedüs Mónika

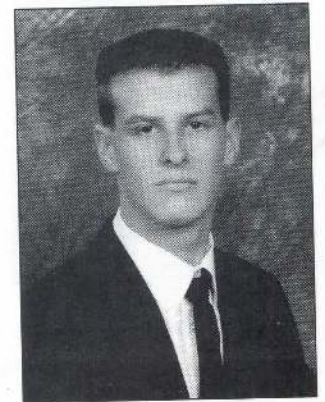

Ignác István

Osztályfőnök: Jaskó Márta

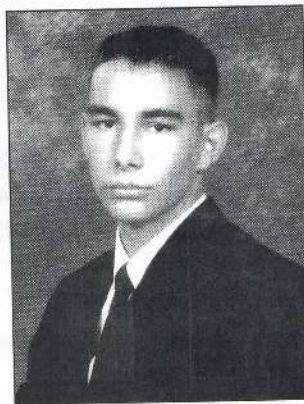
Ignác Mária

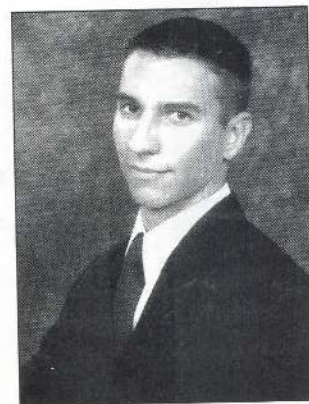
Juhász Gábor

Katona Tímea

Kopasz Gábor

Kovács Lóránt

Kovács Tímea

Oravecz Anikó

Polácsik Hajnalka

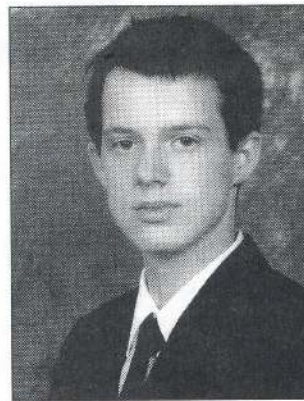
Retek Edina

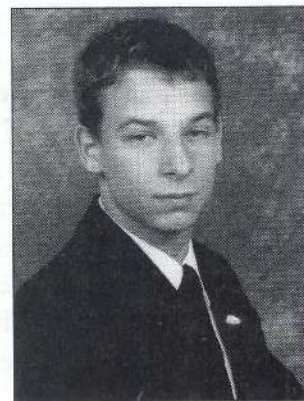
Szabó Csilla

Szabó Eszter

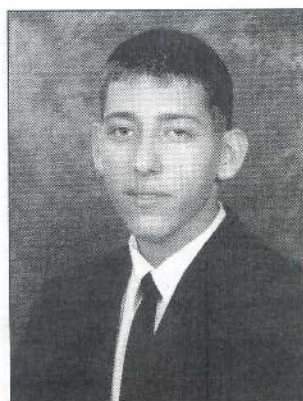
Szabó Norbert

Szilágyi Kristóf

Szkrinyár Tibor

Tajthy Ákos

*Takács
Szabó Gabriella*

Tóth Enikő

ÚTRAVALÓ A 12.C TARISZNYÁJÁBA

Nehéz ilyenkor megszólalni / leírni bölcszet és szépet. Amit annak véltem, azt már mind megkaptatok a négy év során együtt töltött számtalan mennyiségű idő alatt. (Emlékeztek még a heti hét-nyolc tanórásra, a pénteki embert és türelmet próbáló 3-4-5-6. órákra, esetleg még a délutáni próbákra és szerepléseinkre?) Akkor és ott bizony soknak tűnt, most pedig a hiányotoktól konganak a teremek és a folyosók.

Nehéz búcsúzni, elválni és aztán újra kezdeni. De valami mindig változik és ez így jó.

Muszáj indulnotok! Tudom, jól éreztétek magatokat ebben a közösségben és semmi kedvetek sem volt felnőni és megérni. (Talán soha nem felejttem azt a kollektív osztályarcot, amit a január közepén kiosztott érettségire jelentkező papírok eredményeztek. A szemetekben döbbenet, meglepetés, félelem és „akkor most mi van?” érzés tükröződött. Egyesekben talán még ott bujkált a számonkérő sértődöttség is, hiszen ez a lap félreérthetetlen felszólítás volt a továbbhaladásra, bár Ti még maradni szerettetek volna.)

Kinőttétek az iskolapadot, lejárt az idő. Kicsengettek. Menni kell az új célok felé. Ezek elérésében segítőtök a Vágyak, az Erő, az Ész, a Szív, a Munka, a Kitartás és a Hit. Rendelkezésedre állnak, élj velük! Értékes vagy, bízzál magadban!

Nehéz próbákkal (?), sikertelenségekkel (?), csalódásokkal (?) is kikövezett úton lépdelsz, de ne csüggedj! Mindig lesz lehetőséged döntésre, változtatásra. Bár megszokott, fiatal életed porát most fölvered, és ködössé válik előtted az út, tétován mozogsz a nem várt közelében..., mégis látszik már egy volt / van / lesz világ, és rájössz, nem tévedtél el. Az út kitisztul, a por elül, és megtalálod önmagad. Persze a felismerésekhez időre van szükség. Használd hát ki okosan a rendelkezésedre állót! Ha mégis elbizonytalanodnál, találni fogsz segítőt, barátokat, mentorokat.

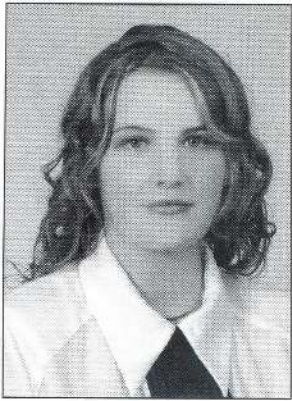
Az elmúlt évek emlékei remélhetőleg mindenkiben szép nyomokat hagytak, vagy legalább időközben majd azzá válnak. Őrizd őket, diákéveid ajándékait!

Megismertük egymást, hiszem, többé-kevésbé előre tudtuk a másik várható gesztusait, szavait, viselkedését. Összecsiszolódtunk. És mégis ..., mennyire befejezetlenek és lezáratlanok ezek a kötődések. (Szerencsére!) Mennyi mindent elmondhatnánk és tehetnénk még! Bízom benne, mindig lesz ezekre a bennünk maradtakra idő és alkalom.

Ismeretlen ismerősökként válunk hát el, és visszük tovább titkainkat, céljainkat, értékeinket és emlékeinket. Mit kívánok? Legyenek álmaid! Valósítsd meg őket! Légy boldog és erős!

Kitől is idézhetnék Nektek a leghitelesebben? (Igen, már kórusban vélem hallani a 12.C -től a költő nevét: Ady)

*„Bár zord a harc, megéri a világ.
Ha az ember az marad, ami volt:
Nemes, küzdő, szabadlelkű diák.”*

Bajusz Nikoletta

Bárány Bernadett

Bodnár Renáta

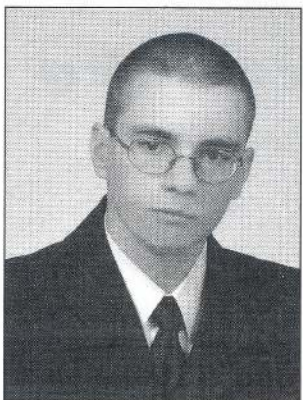

Bóna Edina

12. C

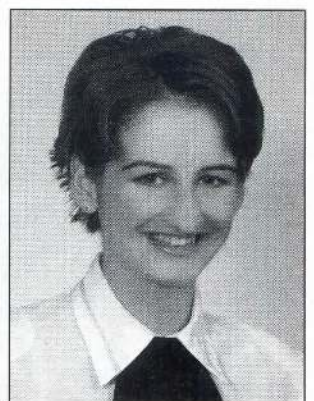
Borcsik Szabolcs

Dobolán Zsolt

Faragó Zsuzsa

Filep Katalin

*Forró-
Bathó Zoltán*

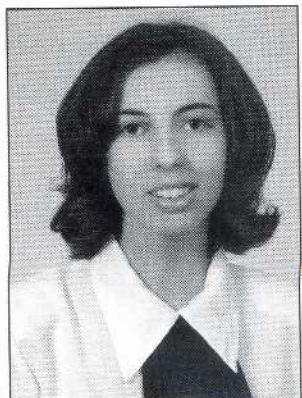
Gajó Máté

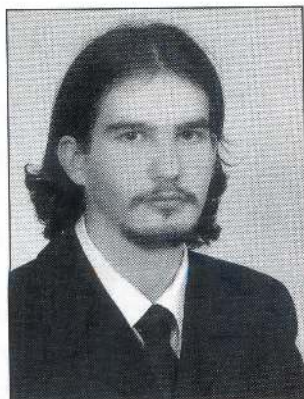
Gyüre Anita

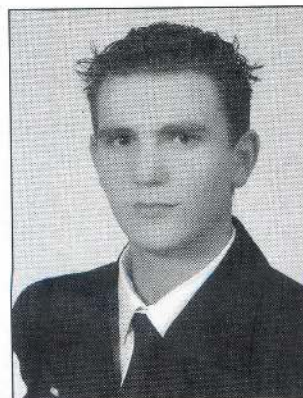
*Hangó Melinda
Anna*

Juhász Ildikó

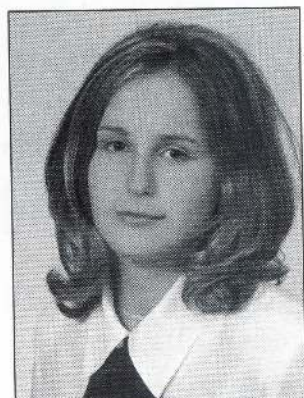
*Kiss Ábel
Lukács*

Kótai Gábor

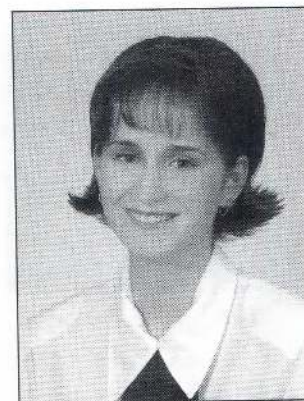

*Kovács Adrienn
Ivett*

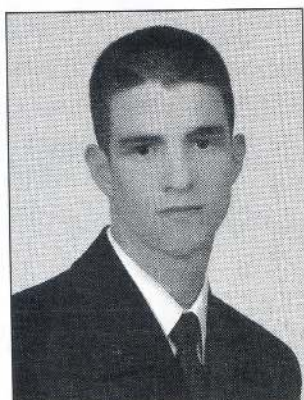

Krizsán Mariann

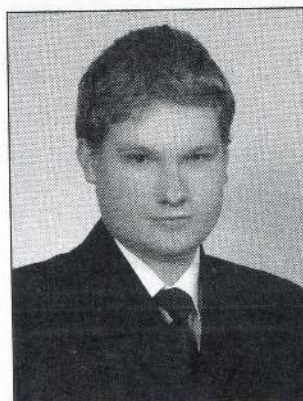
**Osztályfőnök:
Friedmanszky
Nóra**

Novák Laura

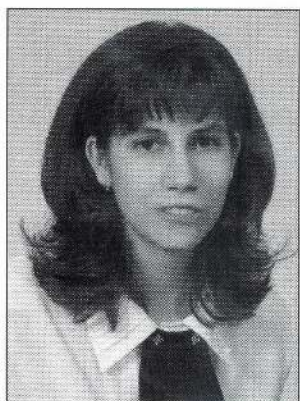

Lénárt Gergely

Mándi Zoltán

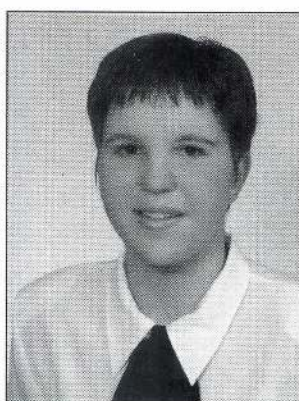
REFLEKTOR

Papp Ildikó

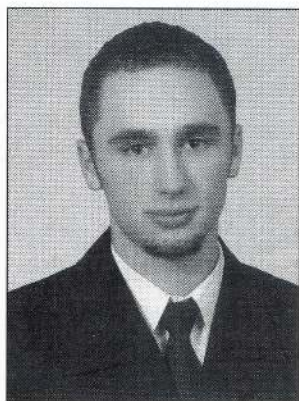
Péter Hanna

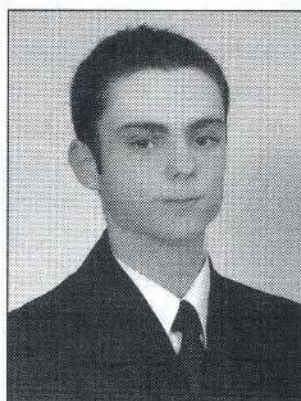
Porcs Edit

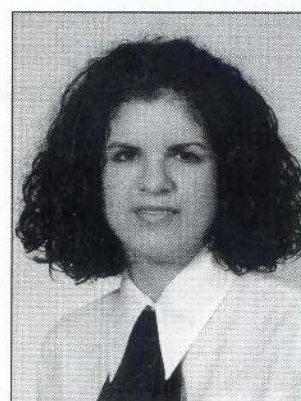
Soltész Dóra

Szemán Róbert

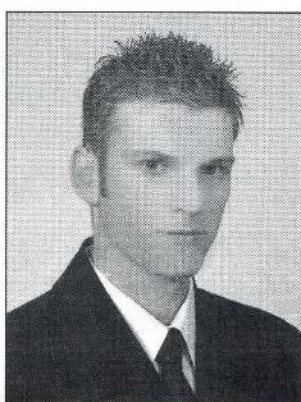
Szóke Ferenc

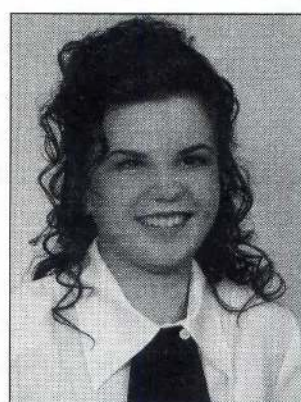
Sztrelkó Zsuzsanna

Szűcs Gabriella

Tóth Zoltán

Varga Ágnes

KEDVES DIÁKOK!

Lehet, hogy Ti már nem emlékeztek rá, de én annál élénkebben, hogy volt egyszer egy beszélgetésünk arról, hogy mennyire fontosak vagytok. Még nem voltam osztályfőnökötök, és nem is emlékszem már rá, hogy milyen apropója volt annak az órának. Akkor azzal fejeztük be, hogy írj magadról három fontos dolgot. Sokan akkor csodálkozva néztek rám: ÉN fontos? ÉN érdekes vagyok? Ébredező tudattal akkor kezdtetek a világra rácsodálkozni, akkor kezdtétek keresni a helyeteket ebben a világban.

Most ha ugyanezt a feladatot kapnátok, vajon mit írnátok le? Érzitek-e, tudjátok-e, hogy érdekesek, fontosak vagytok. Én egyértelműen válaszolok erre a kérdésre: IGEN, FONTOSAK vagytok. Ebből következik az újabb kérdés: Kinek vagyok fontos? Erre viszont bővebb választ is lehet adni, és szükséges, hogy ezt jól vessétek az eszetekbe.

Először is fontosak vagytok a magyar társadalom számára. Az a nemzet életképes és fejlődik, ahol minden embernek helye van, dolga van, és tesz is érte. Szükség van magyarságotokra, fiatalos lendületekre.

Másodszor, és lehet, hogy ez a legmeglepőbb, de fontosak vagytok az üzleti, gazdasági életben. A reklámok, hirdetések mind arról szólnak, hogy csak itt, csak most és csak neked, ...MERT MEGÉRDEMLEM... Sokszor szidjuk a hasonló reklámszövegeket, hogy csak arra jók, hogy a pénztárcánkat apasszák. Nemrégiben egy nagy kereskedelmi cég éves értékelőjét azzal kezdte az igazgató, hogy mennyire örül annak, hogy szélesebb körben, a társakkal együtt tudnak ünnepelni. Hangsúlyozta, hogy a cég nem működne a vele kapcsolatban álló munkatársak nélkül. Nemsokára Ti is dolgozni fogtok és szükségetek lesz erre a bizonyosságra álláskeresés közben: ÉN VAGYOK FONTOS NEKIK, ÉN tudok nekik nyújtani valamit, és nem úgy megyek állást keresni, hogy én vagyok a rászoruló!

Harmadszor. Fontosak vagytok a legszűkebb családi és baráti környezeteteknek. Ti tudtok biztosságot, békességet, vidámságot nyújtani, nem csak ti vagytok mások hangulatának, jóindulatának függvényei. Ti tudtok szeretni, ti tudtok féltetni, ti fogjátok majd gyermekeiteket és idősödő szüleiteket védeni és oltalmazni. Ha megtanultok adni magatokból egy darabkát, az bőségesen meg fog térülni.

Az ember, az egyén fontos? Nincs itt ellentmondás a Lévy által képviselt biblikus világszemlélettel? Egyáltalán nincs. Hiszen Isten a maga képére teremtette az embert, neki adta a teremtett világot és annak megismerési lehetőségét. Éljetek ezzel a lehetőséggel, tanuljatok, ismerjétek meg a világot!

„Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten lelke lakozik bennetek?” (I.Kor.3.16). A templom lehet egy kis kápolna is, lehet egy egyszerű falusi templom, lehet katedrális is, ahogy kinézetre Ti is különbözőek vagytok. Ha engeditek, hogy Isten szent lelke töltsen meg ezt a templomot, akkor a Léleknek gyümölcseit fogjátok teremni: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Ha ezeket a gondolatokat viszitek magatokkal, akkor nem fogjátok összekeverni a ma igen divatos „minden áron megvalósítom önmagam” embertelen ideológiát, a mások eltiprásán alapuló karrierépítést és a biblia által körvonalazott emberképet. Nem mások eltaposásával leszek fontos, érdekes, hanem mások mellett is az vagyok. Nem azt várom, hogy rajtam is segítsen már az irgalmas samaritánus, hanem észreveszem, hogy én is tudok segíteni másoknak, mint a fél-szemű a vak embernek.

A Lévyban, ugyanúgy, mint mindegyik középiskolában, lehetőséget kaptatok arra, hogy tanuljatok, fejlődjétek, széles látókörű, megfontolt, művelt emberré váljatok. Emellett azonban egy olyan biztatást is kaptatok, hogy bátran merjétek felvállalni a kihívásokat. Isten nem hagyja magára az övéit. Ha az ő nyomdokaiban jártok, meghallgatjátok Isten szavát, és lesz elég bátorságotok hinni is benne, soha nem lesz csalódásban részetek.

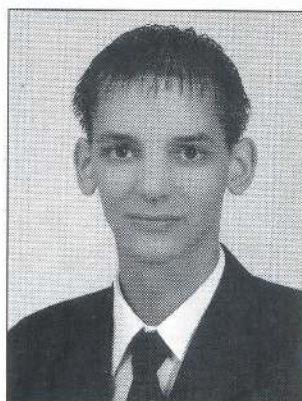
Áldás, békesség!

Miskolc, 2003. május 10.

Dóka Erzsébet
osztályfőnök

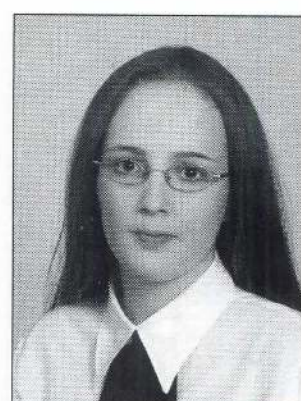
Berczk Ádám

Bihari Péter

Bihari Szabolcs

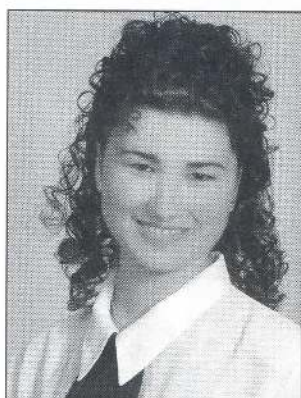

Borbély Márta

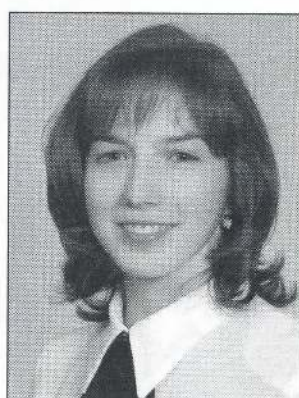
12. D

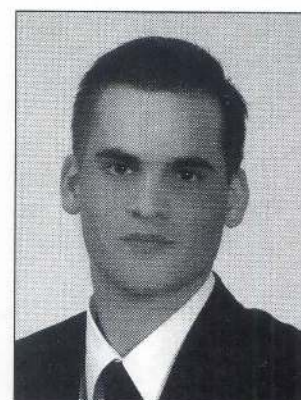
Budai Renáta

Bús Ágnes

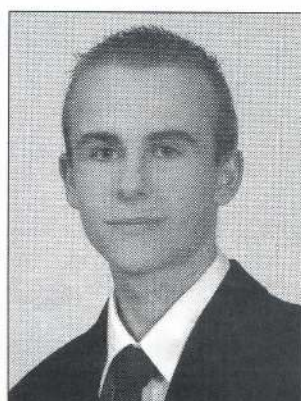
Dóka Zsuzsanna

Fignár Imre

Fodor Tamás

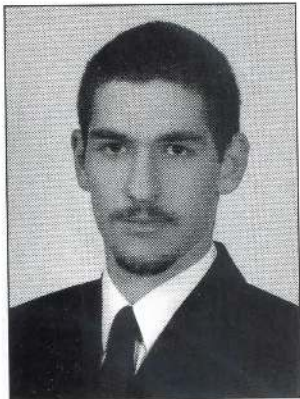
Gadó Ákos

Joó Lajos

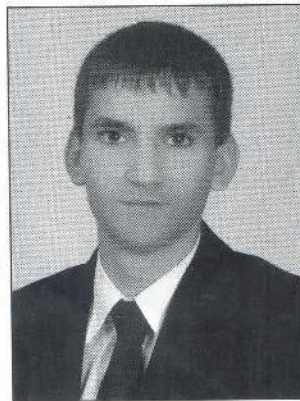
Joó László

Józsa Gábor

Kalivoda Ágnes

Kosztura Péter

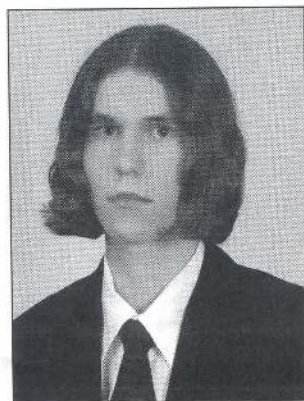

Kosztyi György

Osztályfőnök: Dóka Erzsébet

Kovács Dániel

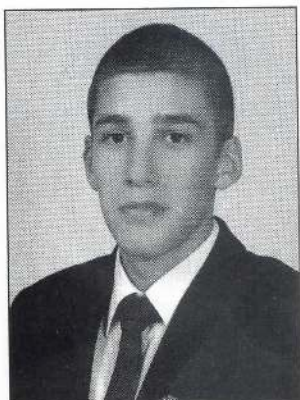
Lakatos Péter

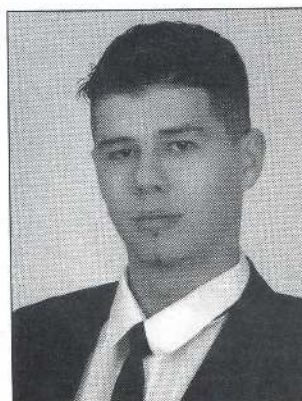
Lőrincz Katalin

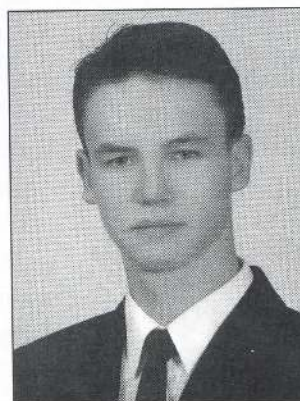
*Mezei Alexandra
Valéria*

*Miklós Árpád
Ferenc*

Nagy Norbert

Orosz Csaba

Paszternák Csilla

REFLEKTOR

Petercsák Dávid

Pozsgai Petra

Simon Ágnes

*Simon Alíz
Eszter*

Simon Orsolya

Sütő Attila

Tóth Orsolya

Victor László

Zsipi Vanda

ISTEN VELÜNK, VISZONTLÁTÁSRA!

Vándorbatyu és egy csokor virág. Így indították útjukra a búcsúzó 12.-eseket az alsóbb éves kollégisták a ballagás napján, amikor virágba borult a Tóth Pál Diákotthon. 39 végzős diák köszönt el a diáktársaktól, nevelőtanároktól és a kollégium valamennyi dolgozójától. A 434-es dícséret „Vezess Jézusunk” sorait énekelve ért a ballagási menet az Imateremhez, ahol elköszöntek egymástól a diákotthon lakói. Olyan volt, mint egy családi ünnepség, hisz végső soron az otthonuktól búcsúztak. A diákotthontól, ahol 4 illetve 6 évet töltöttek. Ahol barátságok és szép diákszerelmek szövődtek. Ahol a tanárok, sokszor mint a szülők, együtt örültek a „lányaikkal, fiaikkal”, s ha kellett, vigasztalták őket, vagy éppen kellő szigorral jártak el.

Az alsóbb évesek - Kovács Katalin, Kékedi Kitti, Pintér Lilla és Korpa Tamás - a költőkhöz fordultak, hogy az alkalomhoz méltó szavakkal vegyenek búcsút a végzősöktől. Reményik Sándor arra intette magyar népünket, hogy két dolgot soha ne feledjünk: a templomot és az iskolát.

„A tűznek nem szabad kialudnia” - így fogalmazott Kodály Zoltán a magyar népzene és néptánc hagyományaira utalva. Ezt a tüzet ápolja a kollégiumi diákokból alakult Kösöntyű együttes, amely műsorával tette emlékezetessé a ballagási ünnepséget, és arra kérte a végzősöket, hogy ezentúl is látogassák táncházukat.

A 11.-esek nevében Iván Katalin arra az első napra emlékeztette a ballagókat, amikor először költöztek be a kollégiumba, elengedve a szülők kezét, hogy megfogják másokét. Mint mondta: reméli, hogy a diákotthonban szövődött barátságok nem szakadnak szét végleg. Herakleitosz gondolatát idézte: „Mindennap megszűnik valami, amiért szomorkodunk, de mindennap születik valami olyan, amiért érdemes élni és lelkesedni.”

REFLEKTOR

„Egy csoda volt -mondta Kiss Ábel Lukács a 12.-esek nevében. - Az itt megtörtént eseményeket már nem élhetjük át újra, de emlékeinkben őrizzük azokat és köszönjük mindazt, amit itt kaptunk. Magunkkal visszük az életbe, és ott kamatoztatjuk a négy-hat év gyümölcseit.”

Ábel és társai! Köszönet az esti áhítatokért, lelkünk és hitünk erősítéséért. Nagyon fogtok hiányozni!

Szilágyi Zoltán lelkipásztor, a diákotthon vezetője Lk.10:3 igéje alapján szólt a végzősökhöz. „Menjetek el! Íme, elküldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé.” Mint mondta: mi a báránytermészetre próbáltunk nevelni titeket, ebben a farkastörvényű világban. A hitre, szeretetre, a rendre, következetességre, a megbocsátásra. Egyet soha ne felejtsetek el. Ha mi változunk is életünk során, egy Valaki nem változik. Ő mindennap veled lesz.

A diákotthoni ballagás ünnepélyes része után a búcsúzó diákok és nevelőtanáraik közös gyertyafényes vacsorán vettek részt. A tanárok hol könnyeket fakasztottak, hol nevetésre készítettek. Az emlékezetes eseményekről oklevelek tanúskodnak. Én, mint öregdiák, biztos vagyok benne, ha olykor a kezetekbe kerül az az oklevél, amit Éva, Mária és Júlika néni valamint Tóth Ferenc, Kalydy Zoltán, Csanálosi Béla és Parajos Tibor tanár úr adott át nektek, jó lesz felidézni a Tóth Pál Diákotthonban eltöltött éveket.

Kardos Katalin
nevelőtanár

